

อย่ารีต้อรอกกับเทพชะตา

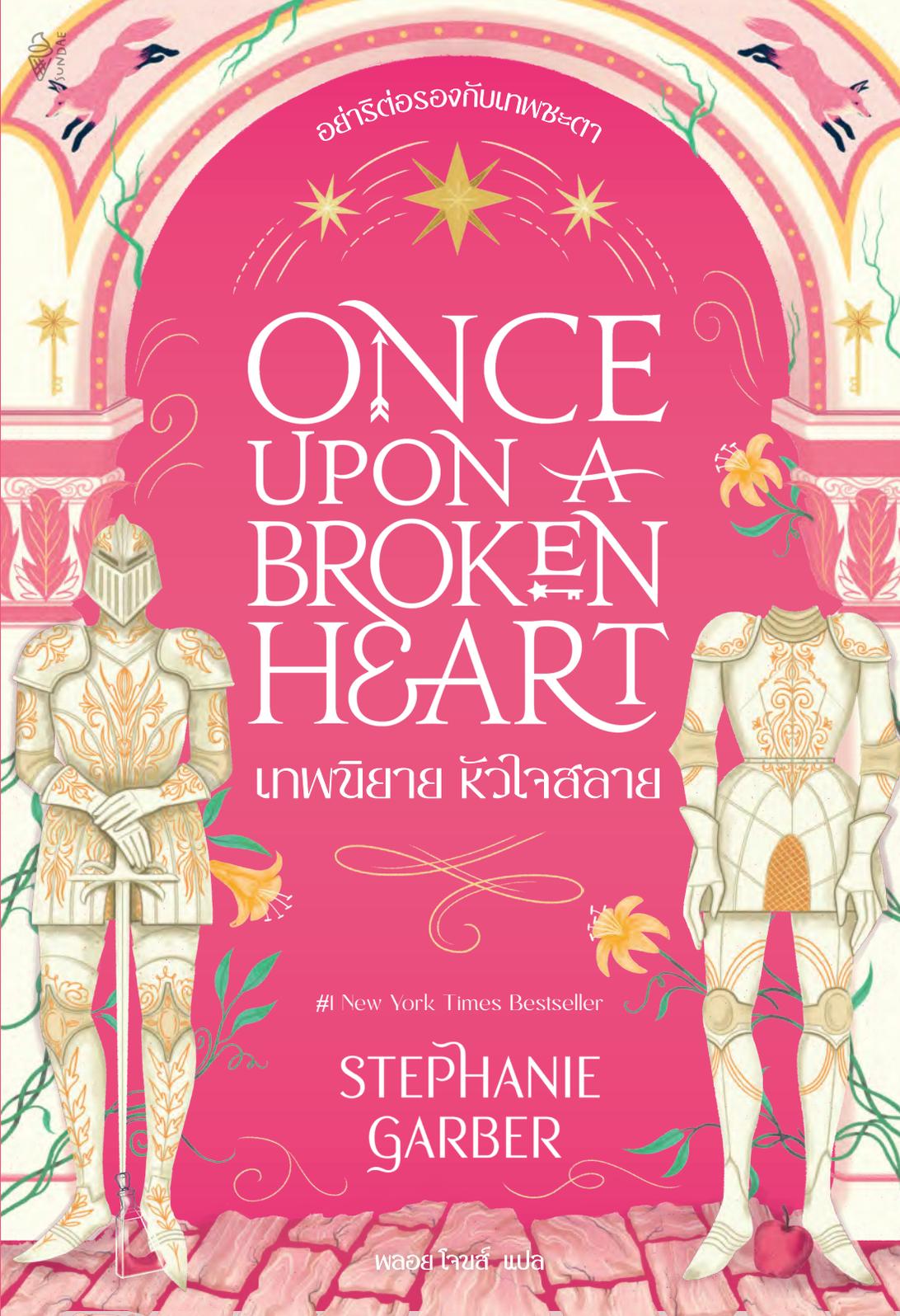
ONCE UPON A BROKEN HEART

เทพนิยาย หัวใจสลาย

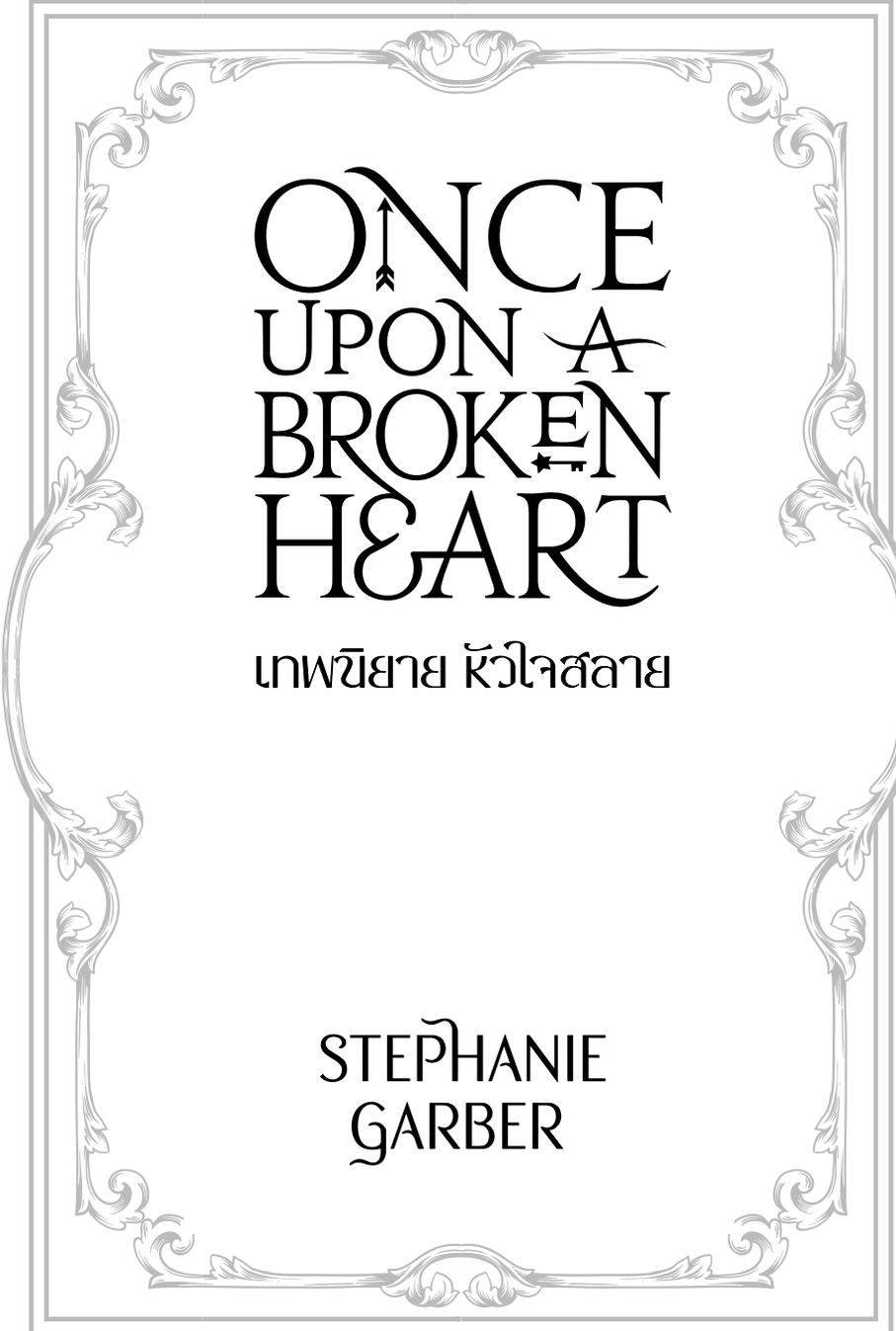
#1 New York Times Bestseller

STEPHANIE
GARBER

พลอย โขชัยดี แปล

ฉันเชื่อว่าเป็นไปได้
มากกว่าความสุขชั่ววันหนึ่ง
หรือโศกนาฏกรรม
ทุกเรื่องเล่ามีศักยภาพ
ที่จะมีตอนจบแบบไม่จำกัด

ONCE
UPON A
BROKEN
HEART

ເທພນີຍາຍ ກີ້ໄລສລາຍ

STEPHANIE
GARBER

เทพนิยาย หัวใจสลาย

(Once upon a broken heart)

บรรณาธิการ

ปิยะบุตร สุทธิธิดารา

ผู้เขียน : Stephanie Garber

ผู้แปล : พลอย โจนส์

บรรณาธิการบริหาร

ลัจจะ จรัสรุ่งวิীর, อรรณพ ชันธิกุล

ผู้จัดการฝ่ายผลิต

วรพล ณิชกุล

ออกแบบปก

ชัยรัตน์ อินทะพันธ์

จัดรูปเล่ม

อนงค์นาฏ รัตน์ะ

พิสูจน์อักษร

สุนทรี บรรลือศักดิ์

ประสานงานการผลิต

สุริย์รัตน์ จิ๋ว, นัตรดนย์ ศรีสวัสดิ์

เทคนิคการผลิต

ระพีพัฒน์ ไทจำปา

Created By

Published By

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด

200 หมู่ 4 ชั้น 19 ห้อง 1901

จัสมินอินเตอร์เนชั่นแนลทาวเวอร์

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด

จ.นนทบุรี 11120

โทรศัพท์ 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย)

โทรสาร 0-2962-1084

ร้านค้าและตัวแทนจำหน่าย

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 112-114

โทรสาร 0-2962-1084

สมาชิกสัมพันธ์

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 121

โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ที่ บริษัท พิมพ์ดี จำกัด

30/2 หมู่ 1 ถนนเจษฎาภิถิติ ต.โคกขาม

อ.เมืองสมุทรสาคร จ.สมุทรสาคร 74000

โทรศัพท์ 0-2401-9401

เทพนิยาย หัวใจสลาย

(Once upon a broken heart)

Copyright © 2021. ONCE UPON A BROKEN HEART
by STEPHANIE GARBBER.

Published by arrangement with The Bent Agency
Inc., through The Grayhawk Agency Ltd.

Thai translation copyright © 2026 by IDC Premier
Co., Ltd. The moral rights of the author have been
asserted.

เครื่องหมายการค้าอื่นๆ ที่อ้างถึงเป็นของบริษัทอื่นๆ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยบริษัท
ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่ง
ของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบใดๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต
เป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด จัดตั้งขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ที่
มีคุณภาพสู่ผู้อ่านชาวไทย เรายินดีรับงานเขียนของนักวิชาการ
และนักเขียนทุกท่าน ท่านผู้สนใจกรุณาติดต่อผ่านทางอีเมล
ที่ infopress@idcpremier.com หรือทางโทรศัพท์หมายเลข
0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย) โทรสาร 0-2962-1084

E-Book มีนาคม 2569

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2569

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Stephanie Garber

เทพนิยาย หัวใจสลาย

(Once upon a broken heart)

นนทบุรี : ไอดีซี, 2569.

368 หน้า

1. พลอย โจนส์ (ผู้แปล)

I ชื่อเรื่อง

Barcode 885-916-101-2443

ราคา 420 บาท

สำหรับใครก็ตามที่เคยตัดสินใจผิดพลาด
เพราะหัวใจที่แหลกลาญ

คำนำสำนักพิมพ์

มีเรื่องเล่ามากมายเกี่ยวกับหัวใจ

บางดวงถูกมอบให้โดยเต็มใจ บางดวงถูกช่วงชิงไปโดยไม่ทันตั้งตัว และบางดวง...
ถูกทำลายโดยโชคชะตา

Once Upon a Broken Heart หรือเทพนิยาย หัวใจสลาย คือเทพนิยายสำหรับ
ผู้ที่เคยเชื่อในความรักสุดหัวใจ และผู้ที่ยังคงเชื่อ แม้หัวใจนั้นจะเคยร้าวรานมา
แล้วก็ตาม เรื่องราวของอิวานเจสึน ฟોકซ์ ไม่ได้เป็นเพียงการเดินทางผ่านคำสาป
เวทมนตร์ และข้อตกลงอันตราย แต่ยังเป็นการเดินทางของหัวใจ หัวใจที่กล้าจะหวัง
กล้าจะเสี่ยง และกล้าที่จะรัก แม้ต้องแลกด้วยทุกสิ่ง

Stephanie Garber ได้ร้อยเรียงโลกที่งดงามและโหดร้ายพอกัน โลกที่โชคชะตา
ไม่ใช่เพียงแนวคิด หากแต่เป็นตัวตนที่มีเจตจำนงของตนเอง และความรัก... อาจ
เป็นทั้งปาฏิหาริย์และคำสาปในเวลาเดียวกัน

สำนักพิมพ์ซันเด รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้นำเรื่องราวอันน่าหลงใหลนี้มา
ถ่ายทอดในฉบับภาษาไทย เราหวังว่าผู้อ่านจะได้สัมผัสถึงความมหัศจรรย์ ความ
เจ็บปวด และความงดงามของหัวใจที่ยังคงเต้นอยู่ แม้จะเคยแตกสลาย

เพราะบางครั้ง จุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ที่สุด... ก็เริ่มต้นจากหัวใจที่เคย
แหลกสลาย

ด้วยรัก จากแดนเหนือ
Sundae Publishing

จากผู้แปล

เมื่อนึกถึงเทพนิยาย ใครหลายคนก็คงนึกถึงเรื่องราวมหัศจรรย์ที่มีเวทมนตร์ การผจญภัย และตอนจบที่ตัวละครเอกมีความสุขชั่ววันรินดร แต่เทพนิยายบางเรื่องก็คล้ายชีวิตจริงที่มีทั้งความผิดพลาด เรื่องเข้าใจผิด และโศกนาฏกรรมที่ไม่คาดคิด นักอ่านผู้คร่ำหวอดย่อมรู้ว่า “อะไรก็เกิดขึ้นได้” ในโลกของเทพนิยายอันน่ามหัศจรรย์นี้ เช่นเดียวกับเรื่องราวของอิวานเจสึน ฟ็อกซ์กับเทพนิยายแห่งชีวิตจริงของเธอที่เปิดฉากได้เกินคาดฝันเป็นอย่างยิ่ง

ผู้แปลในฐานะคนรักวรรณกรรมแฟนตาซีชนิดเข้าเส้น รู้สึกดีใจและเป็นเกียรติมากที่ได้แปลหนังสือเทพนิยายชุดนี้จากปลายปากกาของสเตฟานี การ์เบอร์ หนังสือเล่มแรกนี้ไม่มีอะไรที่ธรรมดาเลย ไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่องที่เปี่ยมเวทมนตร์ ตัวละครอันทรงเสน่ห์ และการดำเนินเรื่องที่คาดไม่ถึง จนทำให้แปลได้อย่างเพลิดเพลินและมีอารมณ์ร่วมคล้อยตามไปกับตัวละครแบบจุดไม่อยู่ สุดท้ายก็แปลจบอย่างรวดเร็วก่อนกำหนดโดยไม่รู้ตัว แถมเมื่อแปลถึงหน้าสุดท้ายก็ต้องรีบคว้าเล่มต่อไปมาอ่านทันที นี่คือผลลัพธ์ของความสนุกที่อยากให้นักอ่านทุกท่านได้ลองชิมดูสักครั้งค่ะ

นี่คือเรื่องราวที่ไม่หวานเลี่ยนแต่ทำให้ใจเต้นแรง นี่คือเรื่องราวที่ไม่ร้อนแรง แต่ทำให้เลือดลมพุ่งพล่าน นี่คือเรื่องราวที่เป็นตำนานและจะติดอยู่ในใจไปแสนนาน

สุดท้ายนี้ผู้แปลขอขอบคุณสำนักพิมพ์ บรรณาธิการ และทีมงานทุกท่าน ที่ให้โอกาสได้ร่วมงานกันเป็นครั้งแรกนะคะ และขอขอบคุณครอบครัว เพื่อน และนักอ่านทุกท่านที่ทำให้ผู้แปลมีวันนี้ค่ะ

ด้วยรัก ณ กาลครั้งหนึ่ง
พลอย โจนส์

ขอต้อนรับสู่

เรื่องเล่า

ปราสาทฟอรูจนา

โดงหมาป่า

ท่าเรือ

แดนเหนือแสนสง่า

อยู่ที่นี้

นางเงือก

กับไข่มุก

สุสาน

ดงอสูร

อาณาจักร

ใต้ดินของเคออส

สู่อาณาจักรเมดิเดียน

คำเตือนกับสัญญาณ

กระดิ่งที่ห้อยอยู่หน้าร้านขายสินค้าแปลกรู้ว่ามนุษย์ผู้หนึ่งคือตัวปัญหาจากท่าทางที่เขาเดินเข้าประตูร้าน กระดิ่งมีหูดีเยี่ยม แต่กระดิ่งน้อยไม่ต้องมีทักษะพิเศษก็ยังได้ยินเสียงกระทบกันอย่างหยาบๆ ของโซ่คล้องนาฬิกาพกไร้รสนิยมที่สะโพกของชายหนุ่ม หรือเสียงพื้นรองเท้าบูตของเขาที่กระทบพื้นขณะเจ้าตัวพยายามเดินสาย แต่ทำได้แค่ถูไถพื้นร้านแม็กซิมีเลียน สินค้าแปลกแหวกใหม่ ไม่ธรรมดาให้เป็นรอยเท่านั้น

ชายหนุ่มผู้นี้จะทำร้ายจิตใจหญิงสาวผู้ทำงานอยู่ในร้าน

กระดิ่งพยายามเตือนเธอ กระดิ่งสั่งตัวเองก่อนชายหนุ่มจะเปิดประตูถึงสองวินาทีเต็มๆ หญิงสาวผู้นี้ต่างจากมนุษย์ส่วนใหญ่ตรงที่เธอเติบโตมาท่ามกลางของแปลก และกระดิ่งก็สงสัยมานานแล้วว่าตัวเธอเองก็คงไม่ธรรมดาเช่นกัน แม้มันคิดไม่ออกกว่าเธอเป็นของแปลกประเภทไหนกันแน่

หญิงสาวรู้ว่าวัตถุหลายอย่างเป็นมากกว่าที่เห็น และกระดิ่งก็มีสัมผัสที่หกซึ่งมนุษย์ไม่มี แต่น่าเสียดายที่เธอผู้เชื่อมั่นในความหวัง เทพนิยาย และรักแรกพบ มักตีความเสียงกระดิ่งผิดเพี้ยนไป วันนี้กระดิ่งค่อนข้างมั่นใจว่าเธอได้ยินเสียงเตือน

ของมัน แต่จากน้ำเสียงของเธอที่แฝงความตื่นเต้นขณะพูดกับชายหนุ่มคนนั้น ก็
ดูเหมือนว่าหญิงสาวตีความเสียงเตือนล่วงหน้าของกระดิ่งว่าเป็นสัญญาณแห่ง
พรหมลิขิตมากกว่าคำเตือน

ภาค ๑

เรื่องเล่าของ
อิวาเนสสิท ฟ็อกซ์

कुंवतीपुमपुठियतरुषु

ตอนนัคนใจสลาย
จะไปสวดถาวรนาที่ไหนเล่า

โดย กิตลลส ไนคัलगोर

ประตุโบสธของเจ้าชายแห่งหัวใจหายไปเสียแล้ว เขตวิหาร เรื่องนี้เกิดขึ้นช่วงโตช่วงหนึ่งในคืนที่
ทางเข้าที่ทาสีแดงเลือดเหมือนหัวใจแตกสลาย ผ่านมา ทิ้งไว้เพียงกำแพงหินอ่อนอันไม่มีอะไร
และเป็นสัญลักษณ์อันโดดเด่นได้หายไปเฉยๆ ผ่านทะเลสู่ได้ ตอนนัจึงเป็นไปไม่ได้ที่ใครจะเข้าไป
จากโบสถ์ซึ่งมีคนไปเยือนมากที่สุดแห่งหนึ่งใน โบสถ์ดังกล่าว...

อิวนเจลินัยด์กระดาดษหนังสือพิมพ์ที่มีข่าวของสองสัปดาห์ก่อนใส่กระเป่า
กระโปรงลายดอกไม้ ประตุที่อยู่สุดปลายตรอกทรุดโทรมแห่งนี้สูงกว่าเธอเพียง
เล็กน้อย และซ่อนอยู่หลังลูกกรงโลหะชั้นสนิม มันไม่ได้ทาสีแดงเลือดดงตามตามเดิม
แต่เธอกลับพินันด้วยร้านขายสินค้าแปลกของพ่อว่านี่คือประตูบานที่หายไป

ไม่มีอะไรในเขตบริหารที่อัปลักษณ์เช่นนี้ ประตูทุกบานที่นี้ล้วนเป็นแผ่นไม้แกะสลัก ขอบประตูประดับตกแต่งงดงาม มีกั้นสาดกระจก และรูปแกะเคลือบทอง พ่อของเธอเป็นผู้มีศรัทธา แต่ก็เคยพูดไว้ว่าโบสถ์ย่านนี้เหมือนแวมไพร์ ไม่ได้มีไว้ให้เคารพบูชา แต่ออกแบบมาเพื่อล่อลวงใจและทำให้ติดกับ ทว่าประตูบานนี้แตกต่าง มันเป็นแค่แผ่นไม้ยาวที่มีมือจับหายไป แกมสีขาวยุติงไว้ก็ลือกลอน

ประตูบานนี้ไม่ยอมให้ใครหามันเจอ

กระนั้นมันก็ไม่อาจซ่อนตัวตนที่แท้จริงจากอิวานเจลินได้

รูปทรงที่แปลกประหลาดของมันนั้นชัดเจน ช่างหนึ่งเป็นโค้งลาดเอียง อีกข้างเป็นแนวฟันปลา เมื่อรวมกันก็กลายเป็นหัวใจที่หักครึ่งดวง นี่คือสัญลักษณ์ของเจ้าชายแห่งหัวใจผู้เป็นเทพชะตา

ในที่สุด

หากความหวังมีปีกคู่หนึ่ง ความหวังของอิวานเจลินก็กำลังสยายปีกอยู่ด้านหลังเธอ พร้อมจะโบยบินอีกครั้ง เธอพบมันแล้วหลังจากค้นเมืองวาเลนดาอยู่นานถึงสองสัปดาห์

ตอนที่ข่าวซุบซิบในกระเปาะของเธอประกาศออกมาเป็นครั้งแรกว่าประตูโบสถ์ของเจ้าชายแห่งหัวใจหายไป แทบไม่มีใครสงสัยเลยว่าสาเหตุเป็นเพราะเวทมนตร์ นี่คือบทความแรกจากหนังสือพิมพ์ข่าวซุบซิบ ผู้คนก็เลยพูดกันว่า มันเป็นส่วนหนึ่งของข่าวลวงเพื่อล่อลวงให้คนหลงเชื่อและซื้อหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น ประตูจะหายไปเฉยๆ ได้อย่างไรกัน

แต่อิวานเจลินเชื่อว่ามันเป็นไปได้ เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้ให้ความรู้สึกเหมือนข่าวลวงสำหรับเธอ มันให้ความรู้สึกเหมือนสัญญาณบางอย่างมากกว่า เหมือนมันกำลังบอกเธอว่าต้องไปที่ไหนหากอยากกอบกู้หัวใจตัวเองและช่วยเหลือชายหนุ่มที่เป็นเจ้าของมัน

เธออาจไม่ได้เห็นหลักฐานของเวทมนตร์มากมายนักนอกเหนือจากบรรดาสินค้าแปลกในร้านของพ่อ แต่เธอเชื่อมั่นว่ามันมีอยู่จริง แม็กซิมีเลียนผู้เป็นพ่อของเธอมักพูดถึงเวทมนตร์ราวกับมันมีอยู่จริง อีกทั้งแม่ของเธอก็มาจากแดนเหนือ

“ได้โปรด” เธอกระซิบกับประตुरुปทรงหัวใจ น้ำเสียงเปี่ยมล้นด้วยความหวังอันพลุ่งพล่านและบอบช้ำที่พาเธอมาตรงนี้

“ฉันรู้ว่าเจ้าฉลาด แต่เจ้าก็ยอมให้ฉันหาเจ้าเจอนี่นา ขอฉันเข้าไปเถอะนะ”

เธอออกแรงดึงประตูไม้เป็นครั้งสุดท้าย

ครั้งนี้ประตูยอมเปิด

หัวใจของอิวานเจลินเต้นรัวขณะก้าวเข้าไปเป็นก้าวแรก ช่วงที่เธอค้นหาประตูบานที่หายไป เธอได้อ่านเจอว่าโบสถ์ของเจ้าชายแห่งหัวใจมีกลิ่นแตกต่างกันสำหรับทุกคนที่มาเยือน เชื่อกันว่ามันจะมีกลิ่นเหมือนคนที่ทำให้เราใจสลายครั้งใหญ่ที่สุด

แต่ตอนที่อิวานเจลินเข้าไปในโบสถ์อันเยียบเย็นแห่งนี้ กลิ่นที่ลอยอยู่ในอากาศกลับไม่ได้ทำให้เธอนึกถึงลูก ไม่มีกลิ่นของหนังกลับหรือหญ้าแฝกที่ชวนให้รู้สึกถึงความสุขอย่างที่ลูกมี ปากทางเข้าอันมืดสลัวของโบสถ์แห่งนี้มีกลิ่นออกหวานผสมกับกลิ่นโลหะ นี่คือกลิ่นของแอปเปิลกับเลือด

เธอรู้สึกขนลุกไปทั่วแขน กลิ่นนี้ไม่เหมือนชายหนุ่มที่เธอรัก ข้อมูลที่ได้อ่านมาต้องผิดแน่ แต่เธอไม่ได้หันหลังกลับ เธอรู้ว่าเทพชะตาไม่ใช่คนบุญหรือผู้ไถ่บาป แม้จะหวังลึกๆ ว่าเจ้าชายแห่งหัวใจน่าจะมีความรู้สึกมากกว่าเทพชะตาองค์อื่นก็ตาม

เท้าของเธอพาเดินลึกเข้าไปในโบสถ์ ทุกสิ่งเป็นสีขาวโพลน พรหมสีขาว เทียนสีขาว รวมถึงม้านั่งที่ทำจากไม้โอ๊กขาว ไม้แอสเพนขาว และไม้เบิร์ชขาว ตะปุมตะป้า

อิวานเจลินเดินผ่านม้านั่งสีขาวที่ดูไม่เข้ากันเลยแฉวแล้วแฉวเล่า ครั้งหนึ่งมันอาจเคยสวยงามมาก่อน แต่ตอนนี้บ้างก็ขาดหลุด บ้างมีเบาะรองนั่งที่เสื่อมสภาพหรือตัวม้านั่งเองก็อาจหักครึ่ง

แตกหัก

แตกหัก

แตกหัก

ไม่แปลกใจเลยที่ประตูดุไม่อยากให้เธอเข้ามา บางทีโบสถ์แห่งนี้อาจไม่ได้
ร้ายกาจ มันก็แค่... เศร้า

เสียงบางอย่างฉีกขาดดังลั่นทำลายความเงียบของโบสถ์

อิวานเจลินหมุนตัวกลับไปแล้วกลั้วเสียงร้องเอาไว้

ด้านหลังเธอหลายแถว ในมุ่มสลัวแห่งหนึ่ง มีชายหนุ่มที่ดูเหมือนกำลัง
ไว้ทุกข์หรือบำเพ็ญทุกรกิริยาอยู่ ปอยผมสีทองห้อยปรกโบหน้าอย่างไร้ระเบียบ
ขณะที่ศีรษะของเขาก้มลงและนิ้วก็ฉีกกระซากแขนเสื้อคลุมตัวใหญ่สีม่วงแดงที่
สวมอยู่

หัวใจของเธอเจ็บแปลบขึ้นมาขณะมองดูเขา เธอนึกอยากถามว่าเขา
ต้องการความช่วยเหลือหรือไม่ แต่เขาอาจเลือกไปอยู่ตรงมุ่มนั้นเพราะไม่อยาก
ให้ใครเห็นก็ได้

แถมเธอยังมีเวลาเหลือไม่มากแล้วด้วย

ในโบสถ์ไม่มีนาฬิกา แต่อิวานเจลินสาบานได้ว่ามีเสียงเข็มนาฬิกาที่ตั้งอยู่
เสียงนี้กำลังลบล้างนาฬิกาอันล้ำค่าที่เธอมีก่อนถึงวันงานแต่งงานของคุณ

เธอรีบเดินลงไปตามทางเดินยาวสู่मुखโค้ง ซึ่งแถวมันั่งฟังๆ หายไปและ
มีแท่นหินอ่อนยกสูงวาววับตั้งอยู่ตรงหน้า แท่นหินอ่อนสะอาดเอี่ยม มีแสงสว่าง
จากกำแพงเทียนซีผึ้ง และล้อมรอบด้วยเสาที่เป็นร่องตามยาวสีดั้นซึ่งฝ้าพิทักษ์
รูปสลักที่ใหญ่กว่าตัวจริงของเทพชะตาเจ้าชายแห่งหัวใจ

คนที่ต้นคอของเธอลุกพริบ

อิวานเจลินรู้ว่าหน้าตาของเขาควรเป็นอย่างไร ช่วงที่ผ่านมาส้าหรับไฟแห่ง
โชคชะตาซึ่งใช้ภาพเทพชะตาทำนายดวงชะตาได้รับความนิยมอย่างสูงในร้าน
ขายสินค้าแปลกของพ่อ *ไฟเจ้าชายแห่งหัวใจ* ลือถึงความรักที่ตัดใจไม่ลง และเป็น
ภาพเทพชะตาที่ดูหล่อโคก ดวงตาสีฟ้าวาววับกำลังร่าให้เป็นหยดเลือด ซึ่งก็ตรงกับ
คราบเลือดที่ประดับมุมปากคว่ำของเขาเสมอด้วย

ไม่มีน้ำตาเลือดบนรูปสลักอันเปล่งประกายนี้ แต่ใบหน้าก็ดูงดงามอย่าง
เหี้ยมเกรียม ในแบบที่อิวานเจลินคาดว่าจะได้เห็นจากเทพผู้พรากชีวิตด้วยจุมพิต

ริมฝีปากหินอ่อนของเจ้าชายบิดเป็นรอยยิ้มเยาะอันสมบูรณ์แบบที่น้ำจะดูเย็นชา แข็งกระด้าง และชั่วร้าย แต่กลับมีร่องรอยของความนุ่มนวลที่ริมฝีปากล่างซึ่งค่อนข้างอิมเต็ม มันยื่นออกมาเล็กน้อยเหมือนคำเชิญสุดอันตราย

ตำนานเล่าว่าเจ้าชายแห่งหัวใจไม่อาจรักใคร่ได้ เพราะหัวใจของเขาหยุดเต้นมานานแล้ว มีเพียงคนเดียวที่จะทำให้มันเต้นได้อีกครั้ง นั่นคือรักแท้เพียงหนึ่งเดียวของเขา ว่ากันว่าจุมพิตของเจ้าชายจะพรากชีวิตของทุกคนยกเว้นเธอคนนี้ ซึ่งเป็นจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของเขา และขณะที่เขาตามหาเธอก็ได้ทิ้งซากศพไว้มากมายตามรายทาง

อิวานเจลินนิคไม่ออกว่าจะมีสิ่งมีชีวิตใดที่น่าเศร้าร้ายไปกว่านี้ หากมีเทพชะตาองค์ใดที่น่าจะเห็นใจในเรื่องของเธอ ก็น่าจะเป็นเจ้าชายแห่งหัวใจนี้เอง

สายตาของเธอมองไปยังนิ้วหินอ่อนงามสง่าที่จับมีดสั้นขนาดเท่าปลายแขนของเธอไว้ ใบมีดชี้ลงไปยังอ่างหินที่ตั้งอยู่บนเตาเหนือวงเปลวไฟสีขาวดวงเล็กที่เต้นระริก ด้านข้างมีข้อความสลักไว้ว่า *หลังเลือดเพื่อบูชา*

อิวานเจลินนิคสูดหายใจลึก

เธอมาที่นี่ก็เพื่อสิ่งนี้

เธอกดนิ้วที่ปลายใบมีด หินอ่อนแหลมคมเฉือนผิวของเธอ เลือดหยุดแล้วหยุดเล่าก็ร่วงลงไป เกิดเสียงฟูและซู่ตามมา ทำให้อากาศอบอวลด้วยกลิ่นโลหะกับกลิ่นหอมหวานเพิ่มขึ้น

ใจหนึ่งเธอก็หวังว่าการเสียดสีนี้จะทำให้เกิดสิ่งมหัศจรรย์บางอย่าง บางทีรูปสลักอาจมีชีวิตขึ้นมา หรือเสียงของเจ้าชายแห่งหัวใจอาจดังก้องไปในโบสถ์ แต่ไม่มีอะไรเคลื่อนไหวนอกจากเปลวไฟบนผนังเทียน เธอไม่ได้ยินกระทั่งเสียงของชายหนุ่มผู้หยุดหดด้านหลังโบสถ์ เหมือนมีแค่เธอกับรูปสลักนี้เท่านั้น

“ท่าน... เจ้าชาย” เธอเริ่มพูดอย่างลังเล ด้วยไม่เคยสวดภาวนาต่อเทพชะตามาก่อนและไม่อยากพูดผิด “ฉันมาที่นี่เพราะพ่อแม่ตายไปหมดแล้ว”

อิวานเจลินนิคฟัง เธอไม่ได้ตั้งใจเริ่มต้นแบบนี้

“ฉันหมายความว่าพ่อแม่ของฉันไม่อยู่แล้วค่ะ ฉันสูญเสียแม่ไปเมื่อสองปีก่อน

จากนั้นก็สูญเสียพ่อเมื่อฤดูกาลที่ผ่านมา ตอนนี้นี่ฉันกำลังจะสูญเสียชายหนุ่มที่รักไปอีก”

“ลुक นาวาร์โร...” คอของเธอตีบตันเมื่อเอ่ยชื่อนี้และนึกถึงรอยยิ้มมุมปากของเขา บางทีถ้าเขาหน้าตาธรรมดาไปกว่านี้ หรือยากจนกว่านี้ หรือโหดร้ายกว่านี้ เรื่องทั้งหมดก็อาจไม่เกิดขึ้น “เราแอบคบกันเพราะฉันต้องไว้ทุกข์ให้พ่อ จากนั้นเมื่อราวสองสัปดาห์ก่อนในวันที่ฉันกับลुकตั้งใจจะบอกครอบครัวว่าเรารักกัน มาริซอลซึ่งเป็นลูกติดของแม่เลี้ยงก็ประกาศว่าเธอกับลुकจะแต่งงานกัน”

อิวานเจลินหยุดพูดแล้วหลับตา เรื่องราวส่วนนี้ยังคงทำให้เธอหัวหมุนอยู่ การหมั้นหมายอย่างรวดเร็วไม่ใช่เรื่องแปลก มาริซอลเป็นคนน่ารัก ถึงชอบเก็บตัว แต่ก็ใจดี ใจดีกว่าแอ็กเนสผู้เป็นแม่เลี้ยงของอิวานเจลินมาก แต่อิวานเจลินไม่เคยเห็นลुकอยู่ในห้องเดียวกับมาริซอลมาก่อนเลย

“ฉันรู้ว่ามันฟังดูเป็นยังงั้นนะคะ แต่ลुकรักฉัน ฉันเชื่อว่าเขาโดนสาป เขาไม่พูดกับฉันอีกเลยนับตั้งแต่ประกาศหมั้น เขาไม่ยอมมองหน้าฉันด้วยซ้ำ ฉันไม่รู้ว่าเธอทำได้อย่างไร แต่ก็มั่นใจว่าทั้งหมดเป็นฝีมือของแม่เลี้ยง” อิวานเจลินไม่มีหลักฐานว่าแอ็กเนสเป็นแม่מדผู้สาปลुक แต่อิวานเจลินมั่นใจว่าแม่เลี้ยงรู้เรื่องความสัมพันธ์ของเธอกับลुक ก็เลยอยากให้ลुकสาวตัวเองได้ลुकรวมถึงตำแหน่งที่เขาคould ได้รับสืบทอดในอนาคตไว้เสียเอง

“แอ็กเนสชิงชังฉันมาตั้งแต่พ่อของฉันเสียชีวิต ฉันพยายามพูดกับมาริซอลเกี่ยวกับลुक ฉันคิดว่ามาริซอลไม่มีทางจงใจทำร้ายฉันแบบแม่ของเธอ แต่ทุกครั้งที่พยายามอ้าปาก ถ้อยคำก็ไม่ยอมหลุดออกไป ราวกับถ้อยคำเหล่านั้นโดนสาปหรือไม่ตัวฉันเองก็โดนสาป ดังนั้นฉันจึงมาที่นี่เพื่อขอความช่วยเหลือ งานแต่งงานจะมีขึ้นในวันนี้และฉันต้องการให้ท่านหยุดมัน”

อิวานเจลินลืมตา

รูปสลักยังคงไร้ชีวิตไม่เปลี่ยนแปลง เธอรู้ว่ารูปสลักทั่วไปยอมไม่เคลื่อนไหว แต่ก็อดไม่ได้ที่จะคิดว่ามันควรทำอะไรสักอย่าง ขยับหรือพูดหรือเคลื่อนไหวดวงตาคินอ่อนนั้นก็ยังดี “ได้โปรดเถอะคะ ฉันรู้ว่าท่านเข้าใจคนใจสลาย ได้โปรดหยุดลुक

จากการแต่งงานกับมารีซอล ช่วยหัวใจของฉันไม่ให้อัดแน่นอีกครึ่ง”

“นี่เป็นคำพูดที่น่าสมเพชล้นดี” เสียงตบมือซ้ำๆ ดังขึ้นสองครั้งตามด้วยน้ำเสียงเกียจคร้าน ซึ่งฟังดูเหมือนอยู่ห่างไปแค่มกี่ปุเตเท่านั้น

อิวานเจลินหมุนตัวไป เลือดเหือดหายไปจากใบหน้าของเธอทั้งหมด เธอไม่คาดคิดว่าจะได้เห็นเขา ชายที่เพิ่งฉีกเสื้อผ้าของตัวเองอยู่ด้านหลังโบสถ์ บางทีอาจยากจะเชื่อว่านี่คือคนเดียวกัน เธอคิดว่าชายหนุ่มคนนั้นกำลังทุกข์โศก แต่เขาต้องฉีกความเจ็บปวดทิ้งไปพร้อมแขนเสื้อนอกแล้วแน่ๆ ตอนนี้นั้นห้อยรู้งริงอยู่เหนือเสื้อตัวในลายแถบสีขาวดำที่สอดชายไว้ในกางเกงรัดรูปแบบครึ่งๆ กลางๆ

เขานั่งอยู่บนชั้นบันไดของแท่นหินอ่อน เอนตัวพิงเสาต้นหนึ่งไว้อย่างเกียจคร้าน ขาวราวเรียวย่นออกมาข้างหน้า ผมสีทองยุ่งเหยิง ดวงตาสีฟ้าที่สว่างเจิดจ้าเกินไปนั้นแดงก่ำ มุมปากบิดราวกับไม่ค่อยพอใจอะไรนัก แต่ก็ยังฟังใจที่ได้สร้างความเจ็บปวดเล็กน้อยให้เธอในตอนนี้อย่างดี เขาดูเบื่อหน่าย สูงศักดิ์ และโหดร้าย

“อยากให้ฉันลุกขึ้นยืนแล้วหมุนตัวให้เธอดูส่วนที่เหลือไหมล่ะ” เขาทำท่ายีสันกลับคืนมาสู่แก้มของอิวานเจลินทันที “เธออยู่ในโบสถ์นะคะ”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกันด้วยเล่า” ชายหนุ่มเคลื่อนไหวร่างกายอย่างสง่างามรวดเร็วเพื่อล้างกระเป๋าด้านในเสื้อโค้ตสีเบอร์กันดีที่ขาดวิน ดิงแอปเปิลสีขาวบริสุทธิ์ออกมาลูกหนึ่ง แล้วกัดไปหนึ่งคำ น้ำหวานสีแดงเข้มหยดจากผลไม้ลงมาเปื้อนนิ้วยาวซีดซีขาวของเขา ก่อนจะหยดลงบนชั้นบันไดหินอ่อนบริสุทธิ์

“อย่าทำแบบนั้น!” อิวานเจลินไม่ได้ตั้งใจจะตะโกน แม้จะเป็นคนไม่เขินอายเมื่อเจอคนแปลกหน้า เธอก็มักเสียงไม่ทะเลาะกับพวกเขา แต่ดูเหมือนเธอจะยังตัวเองไม่อยู่เมื่อเจอชายหนุ่มผู้หยาบกระด้างเช่นนี้ “คุณกำลังลบลู่ล่ะ”

“ส่วนเธอก็กำลังสวดภาวนาถึงผู้เป็นอมตะที่ฆ่าหญิงสาวทุกคนที่เขาจุมพิต เธอคิดจริงๆ รึว่าเขาคควรได้รับการยกย่องบูชา” ชายหนุ่มผู้เลวร้ายเน้นย้ำถ้อยคำด้วยการกัดแอปเปิลคำโต

เธอพยายามเมินเขา เธอพยายามแล้วจริงๆ แต่ก็เหมือนโดนเวทมนตร์ชั่วร้ายเข้าครอบงำ แทนที่จะจะเดินก้าวยาวๆ เพื่อออกไป อิวานเจลินกลับนึกภาพ

ชายแปลกหน้าผู้นี้จู่โจมริมฝีปากของเธอแทนการกอดกินผลไม้ในมือ แล้วจุมพิตเธอด้วยปากที่หวานล้ำด้วยรสของมันจนกระทั่งเธอตายในอ้อมแขนเขา

ไม่เป็นไปไม่ได้...

“เธอจ้องฉันอีกแล้วนะ” เขาพูดเสียงแผ่ว

อิวานเจลินมองไปทางอื่นทันทีพลางหันกลับไปยังรูปสลักหินอ่อนอีกครั้ง เมื่อไม่กี่นาทีก่อนริมฝีปากนี้เคยทำให้หัวใจของเธอเต้นรัว แต่ตอนนี้มันดูเป็นแค่รูปสลักธรรมดาสามัญ ไร้ชีวิตเมื่อเทียบกับชายหนุ่มร้ายกาจผู้นี้

“โดยส่วนตัวแล้ว ฉันคิดว่าฉันดูดีกว่าเยอะเลย” อยู่ๆ ชายหนุ่มก็โผล่มา ยืนอยู่ข้างเธอ

ผีเสื้อขยับปีกในท้องของอิวานเจลิน เป็นผีเสื้อที่หวาดกลัว ปีกกระพืออย่างร้อนรนและเร็วเกินไป เหมือนกำลังเตือนเธอให้ออกไปจากที่นี่ ให้ออกไปให้ห่าง ให้หนี แต่เธอละลอสายตาไม่ได้

เมื่ออยู่ใกล้กันขนาดนี้ เธอพบว่าเขามีเสน่ห์อย่างไม่อาจปฏิเสธ แคมยังสูงกว่าที่เธอคิดไว้ด้วย เขายังมีจริงๆ ให้เธอครึ่งหนึ่ง เผยให้เห็นลักยิ้มประดับสองแก้มที่ทำให้เขาดูเหมือนเทวดามากกว่าปิศาจอยู่ครึ่งหนึ่ง แต่เธอคิดว่าแม้แต่เทวดาก็อาจต้องระวังเขาเอาไว้ เธอนึกภาพเขาเผยลักยิ้มลวงใจขณะหลอกล่อเทวดาให้ยอมสละปีกเพื่อให้เขาได้เล่นกับชนนกลเหล่านั้น

“เป็นคุณสินะ” เธอกระซิบ “คุณคือเจ้าชายแห่งหัวใจ”

เจ้าชายแห่งหัวใจกั๊ดแอบเปิลเป็นคำสุดท้ายก่อนจะทิ้งมันลงบนพื้น ทำให้ทุกคนแห่งเปรอะเปื้อนสีแดง “คนที่ไม่ชอบฉันเรียกฉันว่าแจ็กส์”

อิวานเจลินอยากบอกว่าเธอเกลียดเขา แต่ก็ไม่สามารถทำได้ เขาเป็นเทพชะตาดวงศัปรอดของเธอเสมอมา แต่ไม่ใช่เจ้าชายแห่งหัวใจผู้โง่งมในรักแบบที่เธอคิดไว้ แจ็กส์ไม่ได้ดูใกล้เคียงกับอะไรที่สื่อถึงอาการใจสลายเลยสักนิด

ทั้งหมดนี้เป็นแค่ตลกร้ายไซ้ใหม่ เชื่อกันว่าเทพชะตาดหายไปจากโลกตั้งแต่หลายร้อยปีก่อน กระนั้นทุกอย่างที่แจ็กส์สวมใส่ ตั้งแต่ผ้าผูกคอที่ปล่อยหลวมๆ ไปจนถึงรองเท้าหนังทรงสูง ต่างก็เป็นแบบทันสมัยล่าสุด

ดวงตาของเธอกวาดมองไปรอบๆ โบสถ์สี่ขาราวกับเพื่อนของลูกอาจกระโดดออกมาแล้วหัวเราะพร้อมกันในนาที่ใดนาที่หนึ่ง ลูกเป็นลูกชายคนเดียวของสุภาพบุรุษผู้มีฐานะ แม้เขาไม่เคยทำตัวราวกับว่านั่นเป็นเรื่องสำคัญเมื่ออยู่กับอิวานเจลิน แต่บรรดาชายหนุ่มที่เขาคบหาก็ก้วนมองว่าเธอต่ำต้อยกว่า พ่อของอิวานเจลินเป็นเจ้าของร้านค้าหลายแห่งทั่ววาเลนดา ดังนั้นเธอจึงไม่เคยยากจน แต่เธอก็ไม่ได้มาจากสังคมชนชั้นสูงแบบลูก

“ถ้าเธอกำลังค้นหาทางออกเพราะคิดได้แล้ว ฉันก็จะไม่ห้ามเธอ” แจ็กส์ยกมือขึ้นประสานไว้ด้านหลังศีรษะที่มีผมสีทอง จากนั้นก็เอนหลังพิงรูปสลักของตัวเองแล้วยิ้ม

ห้องของเธอวูบโหวงเหมือนเป็นคำเตือน มันกำลังบอกเธอว่าอย่าโดนล่อลวงด้วยลัทธิของเขาก่อนหรือเสื้อผ้าที่ขาดวัน นี่คือน้ำที่มีชีวิตที่อันตรายสูงสุดเท่าที่เธอเคยเจอมา

อิวานเจลินไม่คิดว่าเขาจะฆ่าเธอ เธอคงไม่โง่งมพอจะปล่อยให้ผู้ชายแห่งหัวใจจุ่มพิตตัวเอง แต่เธอรู้อย่างยิ่งอยู่และต่อรองกับแจ็กส์ เขาก็อาจทำลายบางส่วนของเธอไปตลอดกาล ถึงอย่างนั้นหากเธอจากไปตอนนี้ก็ไม่มีทางช่วยลูกได้แล้ว

“ราคาแห่งความช่วยเหลือของคุณคืออะไร”

“ฉันบอกแล้วว่าฉันจะช่วยเหลือเธอ” ดวงตาของเขามองไปยังโบสถ์ที่โยงจากรองเท้าของเธอมาพันรอบข้อเท้าจนหายขึ้นไปได้ชายกระโปรงลายฉลุ นี่คือนั่งในชุดกระโปรงเก่าของแม่ ปักเป็นลวดลายดอกทิสเซลสีม่วงอ่อน ดอกไม้จิวสสีเหลือง และจิ้งจอกน้อย

มุมปากของแจ็กส์บิดอย่างไม่ชอบใจและคงอยู่เช่นนั้น ขณะสายตามองขึ้นไปยังเกลียวผมที่เธอบรรจุไว้ด้วยคีมร้อนตอนเช้าวันนี้

อิวานเจลินพยายามบอกตัวเองไม่ให้รู้สึกว่าเป็นโดนดูถูก จากประสบการณ์แสนสั้นที่ร่วมกับเทพเซตาผู้นี้ ทำให้เธอเข้าใจได้ว่าเขาคงไม่ค่อยชอบใจอะไรมากมายนัก

“นั่นคือสีอะไรไม่ทราบ” เขาโบกมือไปทางเกลียวผมของเธอ

“มันเป็นสีโรสโกลด์” เธอตอบอย่างจริงจัง อิวานเจลินไม่เคยยอมให้ใครทำให้เธอรู้สึกแยเกี่ยวกับสีผมที่ไม่ธรรมดาของตัวเอง แม่เลี้ยงพยายามให้เธอย้อมผมเป็นสีน้ำตาลมาตลอด แต่ผมของอิวานเจลินซึ่งมีกลิ่นสีชมพูอ่อนแทรกอยู่ท่ามกลางสีทองชัดคือสิ่งที่เธอชอบมากที่สุดเกี่ยวกับบุคลิกของเธอ

แจ็กส์เอียงศีรษะไปด้านข้าง ยังคงมองเธอพร้อมขมวดคิ้วแน่น “เธอเกิดใน

อาณาจักรเมดิเตอร์เรเนียนหรือแดนเหนือ”

“เรื่องนั้นสำคัญอย่างไร”

“เรียกว่าเป็นความสงสัยก็แล้วกัน”

อิวานเจลินกั้นใจไม่ขมวดคิ้วตอบ ปกติเธอชอบตอบคำถามนี้ พ่อของเธอผู้อยากทำให้อิวานเจลินรู้สึกราวกับชีวิตของเธอเหมือนเทพนิยาย มักลือว่าเขาเจอเธอในหีบสินค้าแปลกที่ส่งมายังร้าน นั่นคือสาเหตุที่ผมของเธอเป็นลีซิมพูเหมือนผมของฟิกซี่ เขาพูดแบบนี้เสมอมา ส่วนแม่ของเธอก็พยักหน้าพร้อมขยิบตาให้ทุกครั้ง

เธอคิดถึงท่าขยิบตาของแม่และคำพูดหยอกล้อของพ่อ เธอคิดถึงทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพวกท่าน แต่ก็ไม่อยากแบ่งปันข้อมูลเหล่านี้ให้แจ็กส์รู้

เธอผินยักไหล่แทนที่จะตอบด้วยคำพูด

คิ้วของแจ็กส์เฉยลง “เธอไม่รู้ว่าตัวเองเกิดที่ไหนหรื”

“มันเป็นเงื่อนไขในการขอความช่วยเหลือจากคุณหรือไง”

เขามองสำรวจเธออีกครั้ง คราวนี้ดวงตาอ้อยอิ่งอยู่ตรงริมฝีปากของเธอ แต่เขาไม่ได้มองเธอเหมือนอยากจูบ สายตาประหม่นนี้ชัดเจนเกินไป เขามองปากของเธอในแบบที่ใครบางคนอาจพิจารณาสินค้าในร้านลักแห่งของพ่อเธอ ราวกับริมฝีปากของเธอเป็นสิ่งของที่อาจซื้อได้ เป็นสิ่งที่เขาอาจครอบครองเป็นเจ้าของได้

“เธอเคยจูบมาแล้วก็คน” เขากลม

โอร้อนสายเล็ก ๆ จูโจมลำคอของอิวานเจลิน เธอทำงานในร้านขายสินค้าแปลกของพ่อมาตั้งแต่อายุสิบสองปี ที่ผ่านมาก็ไม่เคยได้รับการเลี้ยงดูแบบสุภาพสตรีผู้ดี เธอไม่เหมือนพี่สาวต่างบุพการีผู้ได้รับการสอนให้อยู่ห่างจากสุภาพบุรุษสามฟุตและห้ามพูดคุยเรื่องที่มีลีสน์มากไปกว่าสภาพอากาศ พ่อแม่ของเธอสนับสนุนให้อิวานเจลินมีนิสัยอยากจู้จุกเห็น รักการผจญภัย และเป็นมิตร แต่เธอก็ไม่ได้ใจกล้าในทุกเรื่อง บางเรื่องทำให้เธอกังวล และทำที่ของเจ้าชายแห่งหัวใจที่เอาแต่จ้องปากของเธอก็ทำให้รู้สึกแบบนั้น “ฉันเคยจูบแค่ลูกค่ะ”

“น่าสมเพชจริง”

“ลูกเป็นคนเดียวที่ฉันอยากจูบ”

แจ็กส์เกาคางแหลมของตัวเอง สีหน้าไม่เชื่อถือ “ฉันเกือบหลงเชื่อเธอแล้วเนี่ย”

“ฉันจะโกหกไปทำไมคะ”

“ทุกคนล้วนโกหก คนทั่วไปคิดว่าฉันน่าจะยอมช่วยหากพวกเขาแสวงหาสิ่งที่ยิ่งใหญ่อย่างรักแท้” มีวีแวงของความรั้งเกียจคิบลานเข้ามาในน้ำเสียงของเขา มันบ่อนทำลายภาพลักษณ์เจ้าชายแห่งหัวใจในจินตนาการของเธอไปอีกนิด “แต่ต่อให้เธอรักเจ้าหนูมนั้นจริง เธอก็ควรตัดใจจากเขาสี ถ้าเขารักเธอตอบก็คงไม่ไปแต่งงานกับคนอื่นหรอก เรื่องมันก็มีอยู่แค่นี้”

“คุณคิดผิดแล้ว” เสียงของเธอหนักแน่นเช่นเดียวกับหัวใจ อิวานเจลินตั้งคำถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเธอกับลูกหลังเขาประกาศหมั้นหมายแบบสายฟ้าแลบกับมารีซอล แต่คำตอบที่ได้เสมอก็คือความทรงจำหลายเดือนอันเปี่ยมความหมาย คืนที่พ่อของอิวานเจลินเสียชีวิต คืนที่หัวใจของเธอเต้นรัวหรือเจ็บปวดไม่ยอมหยุดนั้น ลูกมาเจอเธอเดินเตรไปมาอยู่ตามทางเดินในร้านขายสินค้าแปลก เธอกำลังพยายามค้นหาสิ่งเยียวยาหัวใจที่แตกสลาย แก้มของเธอเปื้อนรอยน้ำตา และดวงตาก็แดงกำ เธอกลัวว่าการร้องไห้ของตัวเองอาจทำให้เขาตกใจจนหนีไปแต่เขากลับดึงเธอเข้าไปกอดแล้วพูดว่า “ผมไม่รู้ว่าจะช่วยซ่อมแซมหัวใจที่แตกสลายให้คุณได้หรือไม่ แต่คุณเอาหัวใจของผมไปได้เพราะมันเป็นของคุณแล้ว”

เธอรู้อย่างดีว่ารักเขามาได้สักระยะแล้ว แต่นั่นเป็นตอนที่เธอได้รู้ว่าลูกก็รักเธอ คำพูดของเขอาจเป็นสิ่งที่หยาบคายมาจากเรื่องเล่าขานนิยาย แต่เขาก็เสริมมันด้วยการกระทำที่จริงใจ เขาช่วยเธอกอบกู้หัวใจไว้ได้ในคืนนั้นและอีกหลายคืนหลังจากนั้น ตอนนี้อะไรตั้งใจจะช่วยให้เขาได้ การขอแต่งงานและงานหมั้นหมายไม่ได้หมายถึงความรักเสมอไป แต่เธอรู้ว่าช่วงเวลาที่เคยมีร่วมกับลูกคือความรักอย่างแน่นอน

เขาต้องโดนสาปแน่ ต่อให้มันทำให้เธอดูสุดโต่งหรือโง่งมมากแค่ไหนในสายตาคนอื่น นี่ก็เป็นคำอธิบายเดียวที่เธอเชื่อได้ มันไม่สมเหตุผลผลเลยที่เขา

ไม่ยอมพูดกับเธอด้วยซ้ำ หรือทุกครั้งทีอิวานเจลินพยายามบอกความจริงให้มาริชออลรู้ก็ได้แต่อ้าปากโดยไม่มียกยคำใดเปล่งออกมา

“ได้โปรด” เธอกล่าวขอร้องวิงวอน “ช่วยฉันที”

“ฉันไม่คิดว่าสิ่งที่เธอขอจะช่วยเธอได้ แต่ฉันชอบเรื่องราวที่สิ้นหวังแบบนี้ ฉันจะหยุดงานแต่งงานให้แลกกับจูมพิตสามครั้ง” ดวงตาของแจ็กส์ดูวาววับอย่างพึงพอใจขณะมองกลับมายังปากของเธอ

ไอร่อนขุมใหม่พวยพุ่งขึ้นมาที่แก้มของอิวานเจลิน เธอคิดผิดที่ว่าเธอไม่อยากจูบเธอ แต่ถ้าเรื่องเล่าเป็นความจริง แค่จูบเดียวจากเขาก็ทำให้เธอสิ้นลมได้

แจ็กส์หัวเราะเสียงห้วนสั้น “ใจเย็นนะสาวน้อย ฉันไม่ได้อยากจูบเธอหรอกนะ แบบนั้นอาจทำให้เธอตายได้ แล้วถ้าเธอตายก็จะได้ประโยชน์สำหรับฉัน ฉันอยากให้เธอจูบคนอื่นสามคน เป็นคนที่ฉันเลือก ในตอนที่ฉันเลือก”

“จูบแบบไหน แค่สัมผัสกันแป่วเบา... หรือมากกว่านั้น”

“ถ้าเธอคิดว่าแบบนั้นเรียกว่าจูบ บางทีเธออาจไม่เคยจูบใครจริงๆ มาก่อนก็ได้นะ” แจ็กส์ยื่นตัวออกจากรูปสลักแล้วย่างสามขุมเข้ามาใกล้ขึ้น เขายืนค้ำศีรษะเธออีกหน “ถ้าไม่ใช่ฉันก็ไม่เรียกว่าจูบจริงหรอก”

สีแดงบนใบหน้าที่เขาพยายามข่มกลับไว้ดูเหมือนร้อนแรงยิ่งกว่าเดิม กระทั่งคอกับแก้มและริมฝีปากของเธอก็เหมือนติดไฟทั้งหมด

“ทำไมถึงเลอะสาวน้อย ก็แค่จูบเอง” แจ็กส์ใช้น้ำเสียงราวกับเขากำลังกลั่นหัวเราะ “ถ้าไม่ใช่เพราะนายลุดคนนี้จูบได้แย่มาก เธอก็คงกลัวไม่กล้าตอบรับเร็วเกินไปเพราะแอบชอบความคิดนี้อยู่สินะ”

“ฉันไม่ได้ชอบความคิดนี้...”

“นั่นลุดของเธอก็เป็นนักจูบที่แย่มาก”

“ลุดเป็นนักจูบที่ยอดเยี่ยม!”

“เธอรู้ได้อย่างไรถ้าไม่เคยมีอะไรให้เปรียบเทียบมาก่อน ถ้าเธอได้ลงเอยกับลุดจริง เธออาจนึกอยากให้ฉันเรียกร้องให้เธอจูบมากกว่าสามคนด้วยซ้ำ”

“ฉันไม่อยากจูบคนแปลกหน้า คนเดียวที่ฉันอยากจูบคือลุด”

“ถ้าอย่างนั้นนี่ก็เป็นราคาเพียงเล็กน้อยที่ต้องจ่าย” แจ็กส์พูดหน้าตาย

เขาพูดถูก แต่อิวานเจลินไม่อาจเห็นด้วยได้อย่างง่ายดาย พ่อสอนเธอว่าเทพชะตาไม่ได้ตัดสินอนาคตของคนเหมือนที่ชื่อของพวกเขาบ่งบอก พวกเขาแค่เปิดประตูไปสู่อนาคตใหม่ ทว่าประตูที่เปิดโดยเทพชะตาไม่ได้นำพาไปยังจุดหมายที่ผู้คนคาดหวังเสมอไป บ่อยครั้งที่ต้องกลับมาต่อรองครั้งใหม่เพื่อแก้ไขความผิดพลาดที่เกิดจากครั้งแรก เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นในเรื่องเล่านับไม่ถ้วน และอิวานเจลินก็ไม่อยากให้มันเกิดขึ้นกับเธอ

“ฉันไม่อยากให้มีใครตาย” เธอพูด “ห้ามคุณหยุดงานแต่งงานด้วยการจับใครที่นั่น”

แจ็กส์ดูผิดหวัง “แม้แต่พี่สาวนอกไส้ของเธอก็ไม่ได้รี”

“ไม่ได้!”

เขายกมือขึ้นมาที่ปากแล้วเล่นกับริมฝีปากล่างของตัวเอง ทำนี้ปกปิดสีหน้าไปกว่าครึ่ง จนไม่รู้ว่าเขากำลังรำคาญใจหรือขบขันกันแน่ “เธอไม่มีสิทธิ์ต่อรอง”

“ฉันคิดว่าเทพชะตาชอบต่อรองเสียอีก” เธอทำทนาย

“เฉพาะตอนที่เราเป็นผู้ออกกฎ แต่วันนี้ฉันอารมณ์ดี ดังนั้นฉันจะทำตามคำขอของเธอ ก็แค่อยาการู้จักเรื่องเดียว เธอทำให้ประตูเปิดรับเธอเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร”

“ฉันขอมันอย่างสุภาพ”

แจ็กส์ถ่มมูมขากรไร “แค่นั้นรี ไม่ได้พบบุญแจกหรือรี”

“ฉันไม่เห็นบุญแจกด้วยซ้ำ” เธอตอบตามจริง

บางอย่างที่เหมือนซัยชนะสว่างวาบในดวงตาของแจ็กส์ จากนั้นเขาก็คว้าข้อมือเธอแล้วยกขึ้นมาที่ปากเย็นเฉียบของตัวเอง

“จะทำอะไร” เธอหายใจเฮือก

“ไม่ต้องห่วง ฉันยังไม่คิดจะจับเธออยู่ดี” ริมฝีปากของเขาปิดผ่านด้านในข้อมือของเธอส่วนที่ผิวบอบบาง หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง มันเป็นสัมผัสที่แผ่วพลีว แต่กลับมีบางอย่างที่สื่อถึงความใกล้ชิดอย่างมาก มันทำให้เธอนึกถึงเรื่องเล่าอื่นๆ

ที่บอกว่าจุ่มพิตจากเขาอาจร้ายแรงถึงชีวิตแต่ ก็มีค่าให้ไฝ่ฝันถึง ริมฝีปากเย็นๆ ของแจ็กส์จใจลากกลับปกล้อมมาเหนือซีพจرتที่เดินรัวของเธอ ทั้งนุ่มนวลและอ่อนโยน จากนั้นฟันแหลมคมของเขาก็กัดผิวของเธอ

เธอร้องลั่น “คุณกัดฉัน!”

“ใจเย็นน่าสาวน้อย เลือดไม่ได้ไหลล็กหน้อย” ดวงตาของเขาเปล่งประกายสดไสขึ้นขณะปล่อยแขนเธอ

เธอใช้นิ้วลูบไปตามผิวอ่อนนุ่มที่เขาเพิ่งกัด มีรอยแผลเป็นสีขาวเส้นบางสามรอย รูปทรงเหมือนหัวใจที่หักครึ่งขนาดเล็กจิ๋ว มันเรียงกันอยู่ด้านในข้อมือของเธอ *หนึ่งรอยสำหรับหนึ่งจุ่มพิต*

“เมื่อไรที่...” อิวานเจลินเงยหน้าขึ้น

แต่เจ้าชายแห่งหัวใจหายไปแล้ว เธอไม่เห็นตอนที่เขาจากไปด้วยซ้ำ เธอได้ยินแค่เสียงประตูโบสถ์กระแทกปิด

เธอได้สิ่งที่ต้องการแล้ว

ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่รู้สึคดีขึ้นเลยล่ะ

เธอทำสิ่งที่ถูกต้อง ลุครักเธอ เธอไม่เชื่อว่าเขาจะแต่งงานกับมาริซอลด้วยใจจริง อิวานเจลินไม่ได้เกลียดมาริซอล ความจริงคือเธอแทบไม่รู้จักพี่สาวต่างบุพการีคนนี้เลย หลังจากแม่ของเธอเสียชีวิตได้ราวหนึ่งปี พ่อของอิวานเจลินก็เกิดความคิดว่าต้องแต่งงานใหม่ เขาต้องหาภรรยาเพื่อมาคอยดูแลอิวานเจลินเมื่อมีอะไรเกิดขึ้นกับตัวเอง เธอยังจำได้ถึงความวิตกกังวลซึ่งเข้ามาแทนที่แสงสว่างในดวงตาของพ่อ ราวกับเขารู้ว่าตัวเองเหลือเวลาไม่มากนัก

พ่อของเธอเพิ่งแต่งงานกับแอ็กเนสได้เพียงหกเดือนก็เสียชีวิต ในระหว่างนั้นมาริซอลไม่เคยก้าวเข้าไปในร้านขายสินค้าแปลกที่อิวานเจลินใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในนั้นเลยด้วยซ้ำ มารีซอลบอกว่าเธอแพ้ฝุ่น แต่ก็มักหลีกเลี่ยงทุกอย่างที่ดูแปลกประหลาดแม้เพียงเล็กน้อย มันทำให้อิวานเจลินสงสัยมาตลอดว่าพี่สาวต่างบุพการีนี้อาจกลัวคำสาปและของแปลก ในขณะที่อิวานเจลินกับลูคถึงขั้นเคยพูดเล่นกันว่าหากพวกเขาโดนสาปก็น่าจะพิสูจน์ได้ว่าเวทมนตร์มีอยู่จริง